

Tue, Thomas og Leif deler kræftoplevelser

Som kræftpatient melder mange spørgsmål sig før, under og efter operationen. Tre patienter fra Hillerød Hospital har selv dannet en gruppe. Her taler de om oplevelser med sygdommen.

De har mange ting til fælles. En ting er tarmkræften, de bliver behandlet for. Men også humoren og lysten til refleksion er bindeleddet mellem patienterne Tue, Thomas og Leif.

Derfor har de dannet en samtalegruppe, hvor de mødes næsten hver uge og snakker om alt fra kemoterapiens påvirkning af sexlivet over tips om motion til dagligdagens maveproblemer.

- Sygeplejerskerne på Hillerød Hospital kan vi altid ringe til. Og det gør vi. De har faktisk været rigtig gode til at hjælpe os med mange afklaringer og svar på faktuelle spørgsmål. Men der er stadig flere og andre tanker, som melder sig. Dem kan vi tale om i fællesskab, fordi vi oplever nogenlunde det samme som de andre i gruppen på egen krop, siger Tue, 39 år, chefkonsulent og far til to børn på 9 og 12 år

Under hans indlæggelse på Hillerød Hospital delte han stue med Thomas, der selv lige var blevet opereret for endetarmskræft. De faldt i snak. Men da Tue blev udskrevet, gik mændene hver til sit, forklarer Thomas, 44 år, ingeniør og far til to mindre børn

- Efter Tue var flyttet ud, flyttede Leif ind på stuen. Vi faldt også i snak. Men udvekslede ikke oplysninger. Da jeg så selv blev udskrevet, skulle jeg en dag ud og handle i den lokale Irma i Farum. Pludselig var der en, som prikkede mig på ryggen, og der stod Leif med indkøbskurven i hånden. Vi aftalte at mødes igen, fordi vi hurtigt

fornemmede, at vi kunne dele vores oplevelser med kræften, og de tanker den skabte hos os. Ikke lang tid efter, tænkte jeg, at Tue nok ville passe godt ind i min og Leifs kemi. Så jeg tog kontakt til ham, siger Thomas.

Trætter ikke hinanden

I dag er gruppen samlet, og selvom samtalebehovet var størst i starten, holder de tre mænd jævnligt kontakt ved at mødes til en kop kaffe, gå ture, ringe eller skrive e-mails sammen.

- Vi kalder vores gruppe for 'mødregruppen', fordi den godt kan minde sådan en, nybagte mødre danner før og efter fødslen. Emnet er hos os blevet erstattet med kræften, men behovet for at snakke, om hvad andre ville kalde små ting, er ligeså stort. Omgivelserne kan nemlig godt blive trætte af at høre om kræft. Vi bliver ikke træt af at høre om det. Den anerkendelse er inspirerende, fordi den får tankerne på plads og giver dem en berettigelse, siger Tue.

Leif på 44 år kan forholde sig til det budskab. Han er salgschef, far til to teenagebørn og aktiv sportsmand. På trods af hans liv på farten har Leif erfaret, at rehabiliteringen efter kræftoperationen tager tid både fysisk og psykisk. Gruppen med Tue og Thomas fylder derfor en vigtig plads for ham.- Vi bruger hinanden, fordi vi nok alle sammen har oplevet, at selve operationen ikke var den slemme fase, men at tiden derefter godt kunne være hård. Og der kan man som patient godt tænke, at der ligesom er to verdener; den på hospitalet og den udenfor. Den første har vi alle sammen oplevet i vores gruppe, siger Leif.